

ВЪ АШЕБНИЯТЪ ПРЪСТЕНО

Приказка

II

На другата сутринь, още въ тъмно старецътъ се изкачи на единъ баиръ. отъ дето можеше да вижда що става долу.

Иванчо остана самъ. Той повтори въ ума си всичко, което му бѣше казалъ старецътъ. Слънцето обagri съ златочервенитѣ си лжи планинскитѣ върхове.

Лекъ зефиръ полъхна и гората тихо зашушна. Милиони птички запѣха и радостно поздравляваха слънцето.

Иванчо трепна. Колко хубавъ му се видѣ свѣта!

Дали старецътъ не го измами, като го остави тукъ самъ? Старъ човѣкъ, всичко видѣлъ и преживѣлъ, а още жали живота си и избѣга чакъ горе на баира. Иванчо се обърна нататъкъ и му се стори, че старецътъ се хили и се смѣе.

— А и кой е тоя човѣкъ? Дали не е самиятъ дяволъ преобразилъ се на човѣкъ, за да ме измами и погуби?

Иванчо не знаеше до днесъ що е страхъ, но като си

